

Käesoleva magistritöö eesmärgiks oli välja selgitada, millised on võimalused tarnijasuhete parandamiseks Eesti tootmisettevõtetes. Autori arvates on tarnijasuhete haldus ja arendus jäänud tahaplaanile ning ettevõtted ei teadvusta alati tarnijasuhete arendamise olulisust ning sellest tulenevat kasu. Antud probleemist ja eesmärgist lähtuvalt püstitas autor kolm uurimisülesannet.

Töö koosnes kolmest peatükist, millest esimeses andis autor akadeemilise kirjanduse ülevaate tarnijasuhete arendamisega seonduvast teooriast ning eelnevatest uuringutest. Autor tõi välja tarnijasuhete arendamise olulisuse ja vajalikud eeldused. Teises peatükis kirjeldati ja põhjendati kasutatud uurimismeetodeid ning valimit. Valim koostati Eesti suurematest tootmisettevõtetest, mille käive ületas 2013. aastal 20 miljonit eurot.

Uurimismeetodiks valis autor juhtumiuuringu ja süvaintervjuud. Kolmandas peatükis kirjeldas autor uuringu tulemusi - millisel moel toimub tarnijasuhete arendamine Eestis tegutsevates tootmisettevõtetes ning millised on parendusvõimalused. Intervjuude ja analüüsi tulemusena leidis autor, et suuremas osas uuritud ettevõtetest on puudu sidusrühmade toetusest, struktureeritud arendussüsteemidest ning infotehnoloogilisest toest. Ettevõtetes toimuvad üksikud tarnijasuhete arendamise tegevused, kuid enamuses puudub ühtne süsteem ja tervik.

Antud töö tulemusena tegi autor seitse parendusettepanekut, kuidas uuringus osalenud ettevõtted saaksid tarnijasuhete arendust parandada, nendest olulisimad on:

- mõõta tarnijasuhetest saadavat kasu;
- luua koostööraamistik;
- tõhustada tarnijate hindamise protsessi.